
Rudý šál

...

„V polovině ledna zmizela v Kalifornii jedna žena. V oblasti Sacramenta. Ráno šla běhat a už se nevrátila. Našli ji asi o týden později v mělkém hrobě v národním parku Eldorado. Nějaký anonym jim udal základní směr.“

Polkla neklid a mlčela.

„Před deseti dny se vydala na ranní běh další žena v kalifornské Eurece.“

„Tu našli kde?“

„V národním parku Trinity. První ženě bylo devatenáct. Druhé dvacet. Vysokoškolské studentky. Společenské, sportovně založené, svobodné. Obě měly zaměstnání na částečný úvazek. Jedna pracovala za barem, druhá v knihkupectví. Obě byly omráčeny paralizérem, následně svázaný nylonovým provazem a umlčeny lepicí páskou přes ústa. Ale příčinou smrti bylo uškrcení rudým šálem, ponechaným na těle.“

Nyní už nedokázala polknout, protože měla ochromené celé tělo. „Zavázaným na mašli.“

„Ano, zavázaným na mašli.“

Fiona přitiskla ruku na srdce. Cítila, jak buší. „Perry je ve vězení. Pořád je ve vězení.“

„Nikdy nevyjde ven, Fee. Je pod zámek na doživotí.“

„Někdo ho napodobuje.“

„Více než to.“ Zvedl ruku a stíkl jí rameno. „Existují detaily z Perryho vyšetřování, které nebyly zveřejněny. Například to, že si Perry bral od obětí vzorky vlasů a psal jim na hřbet pravé ruky číslo.“

Ochromení vyprchávalo. Přála si, aby se vrátilo, aby zastavilo nevolnost v jejím bříše. „Někomu to řekl, nebo to řekl někdo z vyšetřovatelů – z laboratoří nebo patologie.“

Davey položil ruce na Fionina ramena a hleděl jí do očí. „Určitě ano. Vyšetří to.“

„Nechovej se ke mně jako k idiotce, Davey. Detailní informace mohly vy-
nést tucty lidí. Uplynulo skoro osm let od doby, kdy...“

„Já vím. Promiň, Fee. Chtěl jsem, abys věděla, co se děje, abys byla infor-
movaná. Média asi velmi rychle zjistí souvislosti. A budou tady štourat.“

„Zvládnou to. Co Gregova rodina?“

„I tu jsme informovali. Víím, že je to pro tebe těžké, Fee, ale nechci, aby
sis dělala starosti. Dostanou ho, toho mizeru, co se řídí Perryho předlohou.
Zaměřuje se na mladé studentky. Tobě už není dvacet.“

„To ne.“ Snažila se udržet pevný hlas. „Ale jsem jediná, která Perrymu
unikla.“

Simon nemusel slyšet rozhovor, aby poznal, že něco není v pořádku.
Špatná zpráva nebo problém, možná obojí. Tušil, že Fiona teď nepotře-
buje blízkost jiného člověka – zejména ne téměř cizího.

Napadlo ho naložit štěně do auta a odjet. Bude to neomalené, ale cho-
vat se neomaleně mu nedělalo velké potíže.

Jenže současně by to znamenalo projev značné bezcitnosti, a to mu va-
dilo.

Prostě počká na odchod policisty, umožní Fioně jakoukoliv výmluvu,
která jí bude vyhovovat, a pak vypadne. Nikdo tak neztratí tvář.

Navíc, zázrak nad zázraky, minimálně třicet procent času se mu dařilo mít
Jawse u nohy. A to, že štěněcí spolupráci podpořili ostatní psi, kteří zůstá-
vali na povel stát, nepopíralo, že jde o značný pokrok.

Mohl odjet bez uzardění, věnovat se výcviku ještě chvíli doma a potom
si dát pivo.

Když zástupce šerifa odjel, očekával, že k němu Fiona přijde, omluví se
a bude se věnovat tomu, čemu musí.

Místo toho stála několik minut na místě a zírala na cestu. Potom došla
k verandě a posadila se na schody. A seděla.

Takže nezbyvá, než abych se omluvil já, usoudil Simon. Jednoduché.
Stačí si náhle vzpomenout, že musím něco naléhavě udělat. Pes si vedl
dobře, jak jste viděla, bla bla bla.

Zamířil k ní a potěšilo ho, že musel štěně potáhnout vodítkem jen něko-
likrát. Když se přiblížil, viděl, že Fiona je bledá jako stěna a ruce sepnaté
kolem kolenou se jí chvějí.

Sakra.

Jelikož mu připadalo nemožné jen tak odejít, zvedl štěně dříve, než jí skočilo do klína.

„Špatná zpráva,“ ozval se.

„Prosím?“

„Zástupce přinesl špatnou zprávu. Sylvie je v pořádku?“

„Ano. Nejde o Sylvii.“

Psi vycítili její náladu a shlukli se kolem ní. Žlutý labrador jí položil hlavu na koleno.

„Aha... měli bychom...“

Pozoroval, jak se Fiona usilovně snaží vydrápat z propasti, do níž spadla.

„Měli bychom cvičit sedni a lehni.“

„Dneska ne.“

Vzhlédla k němu, ale nedokázal si přeložit, co zahalovalo její oči. Smutek? Strach? Šok?

„Dneska ne,“ souhlasila. „Promiňte.“

„Žádný problém. Uvidíme se příště.“

„Simone,“ nadechla se a váhala. „Nevadilo by vám... Mohl byste tu chvíli zůstat?“

Chtěl odpovědět ne – přál si nalézt v sobě sílu říct ne. Možná by to dokázal, nebýt tak patrné, jak pro ni bylo těžké ho o to požádat.

„Jistě.“

„Co kdybyste nechal Jawse chvíli proběhnout. Velcí psi na něj dohlédnou. Hrajte si,“ řekla, jakmile Simon odepnul vodítko. „Zůstaňte blízko. Blízko,“ opakovala a pohládila je. „Dejte pozor na Jawse. Běžte.“

Psi tiše zakňučeli a ohlíželi se na ni, když se rozběhli po trávníku.

„Vědí, že jsem rozrušená. Raději by zůstali u mě. Vy byste s chutí šel pryč.“

Posadil se vedle ní. „Ano. V podobných věcech nejsem moc dobrý.“

„Ne moc dobrý je lepší, než abych teď byla sama.“

„Tak jo. Asi mi chcete sdělit tu špatnou zprávu.“

„Asi ano. Stejně se roznese po celém ostrově.“

Chvilí mlčela, jako kdyby nabírala dech.

„Před několika roky došlo k sérii únosů a vražd. Mladých žen mezi osmnácti a třidvaceti. Všechny studovaly vysokou školu, dvanáct z nich déle než tři roky. V Kalifornii, Nevadě, Oregonu, Novém Mexiku a státě Washington. Byly buď místem únosu nebo ukrytí těla – případně obojího.“

Něco mu na tom znělo povědomě, ale mlčel.

„Všechny si byly podobné – nikoliv fyzicky nebo barvou pleti, ale typově. Studentky, sportovně založené, společenské, přátelské. Jakmile si vrah vybral cíl, sledoval ho několik týdnů. Občas i déle. Pedantsky a trpělivě si zaznamenával jejich zvyky, chování, oblékání, přátele, rodinu, časový rozvrh. Používal diktafon a zapisoval si údaje do bloku. Všechny ty dívky buď běhaly, chodily na túry nebo jezdily na kole. Pravidelně.“

Fiona se znovu nadechla a připomněla mu tak někoho, kdo se vynořuje nad hladinu kalné vody.

„Upřednostňoval ty, které vycházely samy, časně ráno nebo za soumraku. Blížil se proti nim – jen další běžec nebo cyklista. V těsné blízkosti použil paralyzér, kterým je omráčil a odtáhl do svého auta. Měl kufr vyložený fólií, takže v něm nezůstávaly stopy po tělech.“

„Důkladný,“ vyslovil Simon svou myšlenku.

„Ano. Velmi.“ Pokračovala svižně, beze změny hlasu, jako žena, která podává rutinní zprávu. „Svázal je nylonovým provazem, přelepil jim ústa páskou a pak jim podal sedativum, aby zůstaly v klidu a zticha. Jel do některého národního parku. Místo už měl vybrané. Zatímco po dívce pátrali v oblasti, v níž zmizela, on byl hodiny jízdy daleko a nutil svou omámenou a vyděšenou oběť kráčet do tmy mimo cestu.“

Nyní se jí hlas zadrhl a krátce zachvěl. Propletla prsty rukou v klíně a dívala se před sebe. „Nejdříve vyhloubil hrob – nijak hluboký. Chtěl, aby oběť našli. Měl rád, když se na něho dívaly, jak je přivazuje ke stromu. Nemohly prosit, dokonce se ho nemohly ani zeptat proč, protože po celou dobu měly zalepená ústa. Neznásilnil je ani nemučil. Ne fyzicky. Nezbil je, neznetvořil. Vzal pouze rudý šál, a když byly spoutané a umlčené, neschopné se jakkoliv bránit, uškrtil je. Uvázal šál na mašli a pak je pohřbil.“

„Vrah přezdívaný *Rudý šál*. Tak ho nazval tisk,“ poznamenal Simon. „Pamatuji se na to. Chytili ho poté, co zastřelil nějakého poldu.“

„Grega Norwooda. Tím poldou byl Greg Norwood. A jeho služební pes a parták se jmenoval Kong.“

Slova pulzovala ve vzduchu mezi nimi jako otevřená rána.

„Znala jste ho.“

„Perry si na ně počíhal. Greg vlastnil hezkou chatu u jezera Sammamish. Rád tam bral Konga a cvičil ho. Jednou měsíčně, jenom oni dva. Říkal tomu chlapské sblížování.“

Přesunula ruce na kolena, obyčejné gesto, ale Simon viděl, jak do nich zatíná prsty.

„Nejdříve zastřelil Grega, a to byla zřejmě chyba. Poslal do Konga dvě střely, ale Kong pokračoval dál. Tak to rekonstruovali a tak to popsal i Perry, jakmile mu bylo jasné, že prohrál. Směnil přiznání, informace a detaily za to, že nedostane trest smrti. Než Kong umřel, stačil Perryho pořádně pokousat. Perry byl silný a podařilo se mu dostat zpět do auta. Ujel několik kilometrů, než ztratil vědomí a havaroval. Takže ho dopadli. Greg byl také silný. Žil ještě dva dny. Stalo se to v září. Dvanáctého září. V červenci následujícího roku jsme se měli brát.“

Simon považoval slova za zbytečná, přesto je vyřkl: „To je mi líto.“

„Ano, mně také. Pozoroval Grega měsíce, možná i déle. Zabil ho, aby se pomstil mně. Měla jsem být jeho obětí číslo třináct, ale podařilo se mi utéct.“

Nakrátko zavřela oči. „Potřebuji se napít. Chcete také?“

„Ano. Jasně.“

Zvažoval, jestli nemá jít za ní dovnitř, ale pak si pomyslel, že Fiona potřebuje chvíli samoty, aby se vzchopila.

Pamatoval si útržky tohoto příběhu. Teď si vzpomněl, že jedna dívka vrahovi utekla a popsala FBI muže, který ji unesl. Pokusil se vybavit si, co dělal v době, kdy byl ten případ čerstvý.

Nevěnoval mu tehdy příliš pozornosti, vzpomínal. Kolik mu bylo? Kolem pětadvaceti? Právě se přestěhoval do Seattlu a snažil se vybudovat si pověst, vydělávat na živobytí. A jeho otec se tenkrát děsil rakoviny. To převážilo nad vším ostatním.

Fiona vyšla z domu se dvěma sklenicemi bílého vína.

„Australské chardonnay. Nic jiného nemám.“

„To je dobré.“ Přijal sklenku. Seděli mlčky a pozorovali psy, kteří se rozhodli, že si zdřímnou. „Chcete mi vyprávět, jak jste mu unikla?“

„Po značné hlouposti jsem měla štěstí. Neměla jsem být na té běžecké stezce sama. Měla jsem být rozumnější. Můj strýc je policista a já už chodila s Gregem. Oba mi zdůrazňovali, abych neběhala bez někoho dalšího. Jenže jsem nemohla sehnat nikoho, kdo by se mnou udržel krok. Běžecká hvězda,“ dodala s náznakem úsměvu.

„Máte na to nohy.“

„Ano. Jsem šťastlivec. Neposlouchala jsem je. Perry se do té doby ve státě Washington neobjevil a několik měsíců nedošlo k žádnému únosu. Nikdy si

nemyslíte, že vás něco takového potká. Zejména ne ve dvaceti. Ráda jsem se proběhla brzy ráno a zastavila se pak na kafe. Den byl mizerný, chmurno, deštivo, ale mě nevadilo běhání v dešti. Byl počátek listopadu. Měla jsem sekundu, pouze sekundu, když jsem ho uviděla. Působil obyčejně, normálně, ale něco ve mně kliklo. U klíčů jsem měla poplašný přívěsek. Dokonce jsem pro něj sáhla, ale bylo příliš pozdě. Pocítila jsem šokující bolest, a pak už moje tělo nefungovalo.“

Musela na chvíli zmlknout a zhluboka dýchat. „Nic nefungovalo,“ opakovala. „Bolest, šok, ochromení. V kufru auta se mi udělalo špatně. Byla tam tma a já cítila pohyb, slyšela jsem zvuk pneumatik na silnici. Nemohla jsem křičet, nemohla jsem kopat, nemohla jsem se pohnout. Chvíli jsem brečela, protože se mě chystal zabít a já ho nemohla zastavit. Chystal se mě zabít, protože jsem to ráno běžela sama. Myslela jsem na rodinu, na Grega, na přátele, na svůj život. Přestala jsem plakat a zuřila jsem. Neudělala jsem přece nic, abych si tohle zasloužila.“

Znovu se odmlčela a napila se vína. „A potřebovala jsem čurat. I když to zní hloupě, představa, že si počurám kalhoty, než mě zabije, byla ponižující. Posloužila mi. Začala jsem bojovat, kroutila jsem se a ucítila něco v kapse. Greg mi daroval malý švýcarský vojenský nůž.“ Sáhla do kapsy džínů a vytáhla ho.

„Maličký nůž, maličké nůžky, maličký pilník na nehty. Holčičí nůž.“ Sevřela ho v dlaní. „Zachránil mi život. Perry mi sebral klíče a peníze na kávu z kapsy na zip na bundě, ale zapomněl na vnitřní kapsu kalhot. Asi netušil, že tam nějaká je. Ruce jsem měla svázané za zády a akorát jsem do ní dosáhla. Řekla bych, že když se mi podařilo ten nůž vytáhnout a pomyslela jsem si, že se mi možná, jen možná podaří z toho dostat, byla jsem ještě vyděšenější.“

„Smím se na něj podívat?“ Podala mu ho. Simon otevřel nůž a prohlížel si ho. Polovina délky jeho palce. „Tímhle jste prořízla nylonový provaz?“

„Řezala jsem, krájela, sekala. Trvalo mi věčnost, než jsem ho vůbec otevřela, a celý život, než jsem provaz prořízla. Alespoň tak mi to připadalo. Musela jsme rozřezat i provaz kolem kotníků, protože jsem nedokázala rozvázat uzel. Nejdříve jsem se bála, že zastaví dříve, než se mi to povede. Potom jsem se bála, že to zatracené auto nikdy nezastaví. Ale stalo se. Vystoupil a pískal si nějakou melodií. Na ten zvuk do smrti nezapomenu.“

Zkusil si to představit – lapená dívka, vyděšená, pravděpodobně krvácející z ran po provazu. A ozbrojená nožíkem stěží nebezpečnějším než připínáček.

„Vrátila jsem si lepicí pásku přes ústa.“

Vyslovila to tak klidně a věcně, až otočil hlavu a hleděl na ni.

„Omotala jsem si provaz kolem kotníků a dala ruce za záda. Zavřela jsem oči. Když otevíral kufr, pokračoval v pískání.“ Zhluboka se nadechla.

„Naklonil se dovnitř a popleskal mě po tváři, abych se probrala. A já do něho zabodla ten nožík. Doufala jsem, že se trefím do oka, ale minula jsem a zasáhla ho do tváře. I tak ho to překvapilo a zranilo dost na to, aby mi poskytl sekundu času. Praštila jsem ho pěstí do obličejce a ještě mu do něho kopl. Ne tak tvrdě, jak jsem zamýšlela, protože provaz se trochu zamoatal, ale odrazilo ho to od kufru, takže jsem vyskočila ven. Ležela tam lopata, kterou upustil, když jsem ho bodla. Popadla jsem ji a praštila ho s ní po hlavě – několikrát. Sebrala jsem mu klíče. To mám pořád poněkud zastřené – šok, adrenalin, říkali –, ale nasedla jsem za volant a rozjela se.“

„Omráčila jste ho a ujela,“ zamumlal ohromený a fascinovaný Simon.

„Netušila jsem, kde jsem, kam jedu. A měla jsem kliku, že jsem se nezaabila, protože jsem jela jako šílenec. Zahlédla jsem světla nějaké chaty, hotelu. Zavezl mě do národního parku Olympic. Zavolali rangerům, ti zavolali FBI a tak dál. Utekl, ale poskytla jsem jim jeho popis. Měli jeho auto, jméno, adresu. Tedy tu úřední. Ale i tak jim unikal ještě skoro rok. Dokud nezastřelil Grega a nezastavil ho Kong. Kong položil život za jeho dopadení.“

Vzala si nožík zpátky a strčila ho do kapsy.

„Jste velmi chytrá žena,“ poznamenal Simon po chvíli. „Takže víte, co jste udělala pro záchranu dalších žen. Odsoudili toho mizeru, ne?“

„Dostal několik po sobě jdoucích doživotních trestů. Po mém svědectví, kdy si uvědomil, že je usvědčený z Gregova zabití a čelí trestu smrti, přistoupil na dohodu.“

„Proč mu ji nabídli?“

„Aby získali jeho přiznání k vraždě dvanácti dívek, zastřelení Grega a mému únosu, aby jim řekl, kde schovává poznámky a pásky a kde zahrabal své oběti, aby je rodiny mohly pohřbít. Kvůli odpovědím. Rozhodně nikdy nevyjde na svobodu.“

Pokývla, jako by odpovídala na nějakou otázku ve své hlavě. „Vždycky jsem si myslela, že to tak bylo správné. Je to divné, ale pociťovala jsem úlevu, když jsem ho slyšela, jak tím vším prochází krok po kroku a ví, že za to bude platit velmi dlouhou dobu. Chtěla jsem to mít za sebou, zavřít dveře.“

Můj otec zemřel jen o devět týdnů později. Tak náhle, tak nečekaně, a já se opět ocitla na dně.“

Přejela si dlaněmi po obličejí. „Hrozné období. Přijela jsem k Syl s úmyslem pobýt tady několik týdnů, dva měsíce, ale uvědomila jsem si, že se nechci vrátit. Potřebovala jsem začít nanovo a tady. Tak jsem to udělala. A ty dveře zůstaly po většinu času zavřené.“

„Proč se dneska otevřely?“

„Davey mi přijel říct, že někdo používá Perryho metodu včetně detailů, které nebyly nikdy zveřejněny. Zatím jsou dvě oběti. V Kalifornii. Zase to začalo.“

Hlavou mu vířily otázky, ale nepoložil je. Skončila, myslel si. Očistila se od toho, od čeho momentálně potřebovala.

„Těžké pro vás. Všechno se vrací zpátky, je to opět nyní a ne tenkrát.“

Znovu zavřela oči a celé její tělo jako by se uvolnilo. „Ano, přesně tak. Bože, možná je to hloupé, ale opravdu pomáhá, když se člověk někomu vypovídá. Mít někoho, kdo to pochopí. Takže děkuji.“

Položila mu ruku na koleno, kratičké spojení. „Už musím jít a zatelefonovat pár lidem.“

„Dobře.“ Podal jí sklenici. „Díky za víno.“

„Zasloužil jste si je.“

Simon šel zvednout štěně, které mu okamžitě začalo olizovat obličej, jako by byl pryč deset let.

Při odjezdu se ohlédl a viděl Fionu, jak vchází do domu následovaná psy.